

10 e Kamer

Nr. 1292/04
VAN HET PARKET

Nr. - 08193
VAN HET ARREST

Het Hof van beroep te Gent, tiende correctionele kamer, heeft het volgende arrest uitgesproken in de zaak:

Hypothecaire inschrijving
Vergunningsregister

2 maart 2007

not. 66.46.101723/02 van het Openbaar Ministerie tegen:

Nr. , landbouwer, geboren te
op , wonende te

Verdacht van:

A. Bij inbreuk op de artikelen 42 § 1-1°, 66 (1°, 2° en 5° lid) en 68 van het decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996 (B.S. 15 maart 1997), door het uitvoeren van werken, het in stand houden ervan, door het verkavelen van grondeigendom of hoe dan ook, inbreuk te hebben gemaakt op de voorschriften der bijzondere plannen van aanleg, op de bepalingen van de titels II en III of op die van de verordeningen, vastgesteld ter uitvoering van titel III en van het eerste hoofdstuk van titel IV van voormelde wet, door namelijk zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het College van Burgemeester en Schepenen te hebben gebouwd, een grond gebruikt voor het plaatsen van één of meer vaste inrichtingen, te hebben afgebroken, herbouwd of een bestaande woning te hebben verbouwd (instandhoudings- of onderhoudswerken uitgezonderd), in casu :

1. op het terrein, gelegen te , ten kadaster gekend onder , in eigendom toebehorende aan , hierboven nader geïdentificeerd,

- een metalen loods te hebben opgericht
- een laadbak van een vrachtwagen als opbergruimte te hebben geplaatst
- een spoorwegwagon als opbergruimte te hebben geplaatst

te op niet nader te bepalen data in de periode gaande van 1 januari 2000 tot 31 maart 2000 (stuk 16).

2. en de sub A.1 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben

te in de periode van 1 april 2000 tot en met 30 april 2000.

De feiten onder de tenlastelegging A.1 en A.2 thans strafbaar overeenkomstig de artikelen 1, 2. 99 § 1-1°. 146-1°. 147, 148, 149 en 204

van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999).

B. Bij inbreuk op de artikelen 1, 2, 99 § 1-1° (en § 3). 146-1°. 147. 148. 149 en 204 van het decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening dd. 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999) de bij artikel 99 § 1-1° bepaalde handelingen, werken of wijzigingen zonder voorafgaande vergunning te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden, door namelijk zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning te hebben gebouwd, op een grond één of meer vaste inrichtingen te hebben geplaatst, een bestaande vaste inrichting of bestaand bouwwerk te hebben afgebroken, herbouwd, verbouwd of uitgebreid, met uitzondering van instandhoudings- of onderhoudswerken die geen betrekking hebben op de stabiliteit, in casu :

door op het terrein, omschreven onder de tenlastelegging A.1

de sub A.1 en A.2 hierboven omschreven toestand in stand gehouden te hebben

Te op niet nader te bepalen data in de periode gaande van 1 mei 2000 tot de datum van het bevel tot dagvaarding, zijnde 26 januari 2004.

Tevens gedagvaard teneinde zich overeenkomstig art. 42 en 43 bis van het Strafwetboek, zoals ingevoegd door de wet van 17 juli 1990, te horen veroordelen tot de bijzondere verbeurdverklaring van een bedrag van 13.500 euro dat zich bevindt in zijn patrimonium, zijnde de vermogensvoordelen (kostenbesparing) die rechtstreeks uit het misdrijf zijn verkregen, waarbij de rechter, indien de zaken niet kunnen worden gevonden in het vermogen van de beklaagde, de geldwaarde daarvan dient te ramen (het equivalent bedrag).

(Berekening : 300 euro per maand gedurende 45 maanden - april 2000 tot en met december 2003, stuk 34).

Bij vonnis van de rechtbank van eerste aanleg te Gent van 12 oktober 2004, 21ste kamer, rechtdoende op tegenspraak, werd als volgt beslist:

De rechtbank stelt vast dat de dagvaarding dient verbeterd te worden in die zin dat dient gelezen te worden :

Veroordeelt de beklaagde voor de hierboven omschreven en bewezen verklaarde betichtingen A1. A2 en B samen tot een geldboete van € 2.000.

Verhoogt de geldboete met 40 decimes, aldus gebracht op € 10.000.

Beveelt dat bij gebreke aan betaling binnen de termijn bepaald bij artikel 40 van het Strafwetboek, de geldboete zal mogen vervangen worden door een gevangenisstraf van 3 maanden.

Beveelt dat de tenuitvoerlegging van het vonnis, in hoofde van de beklaagde voor wat betreft € 1.800 of een vervangende gevangenisstraf van 81 dagen van de uitgesproken geldboete van € 2.000 zal uitgesteld worden voor een termijn van DRIE JAAR te rekenen vanaf heden, ingeval gedurende de proeftijd geen nieuw misdrijf wordt gepleegd dat een veroordeling tot een criminele of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan zes maanden zonder uitstel tot gevolg heeft.

Beveelt overeenkomstig artikel 42 en 43 bis strafwetboek, de bijzondere verbeurdverklaring van € 2.250, zijnde vermogensvoordelen die rechtstreekse uit het misdrijf zijn verkregen.

De rechtbank stelt vast dat de herstellvordering voor wat betreft de laadbak van de vrachtwagen en de spoorwegwagon zonder voorwerp is.

Beveelt het herstel in de oorspronkelijke toestand overeenkomstig de vordering van de stedenbouwkundig inspecteur voor het overige, meer bepaald

- de afbraak van de herbouwde loods;
- het verwijderen van de eventuele vloerplaat en de funderingen;
- het verwijderen van alle afbraakmaterialen van het terrein;
- het maaiveld terugbrengen tot het oorspronkelijk niveau,

en dit binnen een termijn van VIJF MAANDEN na het in kracht van gewijsde gaan van huidig vonnis.

Veroordeelt tot het betalen aan de stedenbouwkundig inspecteur van een dwangsom van € 125 per dag vertraging voor het geval dat de veroordeling tot herstel zoals hierboven vermeld niet volledig werd uitgevoerd.

Zegt dat de beklaagde verplicht is een bedrag van € 10, verhoogd met 45 decimes. aldus gebracht op € 55, te betalen bij wijze van bijdrage tot financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Veroordeelt de beklaagde tot de kosten, gevallen aan de zijde van het Openbaar Ministerie, ten bate van de Staat tot heden begroot op € 69,66.

Legt de beklaagde tevens een vergoeding op van € 25 in uitvoering van artikel 71 van de wet van 28 juli 1992 en het K. B. van 29 juli 1992 tot wijziging van artikel 91 van het K.B van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken, gewijzigd bij K.B. van 23 december 1993 en bij K.B. van 11 december 2001.

Tegen voormeld vonnis werd hoger beroep ingesteld op 27 oktober 2004 door de beklaagde, gevolgd door het Openbaar Ministerie.

* * *

Het Hof hoorde op de openbare terechtzitting in het Nederlands:

de beklaagde in zijn middelen van verdediging, bijgestaan door meester advocaat aan de balie te

het openbaar ministerie in zijn vordering bij monde van substituut-procureur-generaal.

* * *

1. De beroepen werden tijdig en regelmatig naar de vorm ingesteld. Zij zijn ontvankelijk.

2. Het onder A.1 te last gelegde feit maakt thans een inbreuk uit op art.99 § 1.1°, strafbaar gesteld door de art.146 eerste lid 1° en 3°, derde en vierde lid, 147 en 149 van het Decreet houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999 (B.S. 8 juni 1999), zoals gewijzigd bij decreten van 28 september 1999, 26 april 2000, 13 juli 2001, 8 maart 2002, 19 juli 2002, 4 juni 2003, 21 november 2003, 7 mei 2004, 22 april 2005 en 10 maart 2006, hierna genoemd DORO.

Met betrekking tot de telastleggingen A.2 en B is het zo dat het artikel 146, 3° lid DORO, zoals gewijzigd door artikel 7 van het decreet van 4 juni 2003, in de mate dat het niet vernietigd werd door het Arbitragehof bij arrest nr. van 19 januari 2005, bepaalt dat het misdrijf van instandhouden van inbreuken bedoeld in het eerste lid, 1°, 2°, 3°, 6° en 7° nog slechts strafbaar is voor zover de handelingen, werken, wijzigingen of het strijdige gebruik gelegen zijn in de ruimtelijk kwetsbare gebieden. Ingevolge art.2 lid 2 Sw. dient van deze mildere strafwet ter zake toepassing te worden gemaakt.

Het onder A.2 en B te last gelegde misdrijf van in stand houden was op 5 februari 2004, het ogenblik waarop de strafvordering werd ingeleid door de betekening van de oorspronkelijke dagvaarding, niet langer strafbaar. De handelingen en werken zijn immers gelegen in agrarisch gebied (zonder bijzondere waarde), geen kwetsbaar gebied in de zin van art.146, 4°lid DORO. De opheffing van het strafbaar karakter van het te last gelegde misdrijf vóór de inleiding van de strafvordering brengt mee dat strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A.2 en B, niet ontvankelijk is.

3. De verjaringstermijn van de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A.1 nam in de meest gunstige veronderstelling voor de beklaagde een aanvang op 1 januari 2000; de termijn werd regelmatig gestuit door het hoger beroep van het openbaar ministerie van 27 oktober 2004. Sedertdien zijn minder dan 5 jaren verlopen, zodat de strafvordering met betrekking tot de telastlegging A.1 niet vervallen is door verjaring.

4.1. Gelet op de gegevens van het vooronderzoek en de behandeling op de terechtzitting van het Hof is de telastlegging A.1, zoals nader omschreven in de oorspronkelijke dagvaarding, lastens de beklaagde bewezen.

4.2. Ten onrechte verdedigt de beklaagde de stelling dat geen sprake zou zijn van het oprichten van een (aan één zijde open) loods, doch slechts van instandhoudingswerken in de zin van art.42 § 1.1° van het *Decreet betreffende de ruimtelijke ordening, gecoördineerd op 22 oktober 1996* aan een bestaande vergunde of vergund geachte loods. Hij toont weliswaar aan dat zowat op dezelfde plaats geruime tijd een aan één zijde open loods bestond, maar hij heeft die minstens grotendeels vervangen door de nieuw opgerichte loods, wat blijkt uit de volgende samen beschouwde gegevens:

- de vaststelling van de verbalisanten die noteren "Wij zien op het bedrijfsterrein een grote metalen loods staan bestaande uit metalen platen van blauwe kleur. Deze loods met open voorkant werd daar gebouwd door ..)

stelt deze loods zelf te

hebben opgetrokken zo'n twee jaar geleden. Het zou gaan om een loods die hier vroeger zou gestaan hebben en die gedeeltelijk zou zijn heropgebouwd",

- de beklaagde verklaarde: "De door u aangehaalde loods betreft een loods die hier vroeger heeft gestaan en de door mij gedeeltelijk werd heropgebouwd",

- de beklaagde verklaarde aan de eerste rechter (randnummer 5 van het bestreden vonnis) dat "de berging/loods kleiner was dan de oorspronkelijke loods" en dat "de asbestplaten werden vervangen door metalen ruwbouw profielplaten" en dat "er ook in de vervanging voorzien werd van enkele balken die zich in slechte toestand bevonden",

- uit de foto's van de loods blijkt dat het duidelijk niet gaat om een loods die er reeds meer dan 60 jaar zou staan zoals de beklaagde wil doen aannemen; op de oude foto's door de beklaagde voor het Hof neergelegd valt geen loods als deze waarop de telastlegging A.1 betrekking heeft te zien,

- de beklaagde heeft een nieuwe kleinere loods gebouwd wellicht in de aard van een bestaande grotendeels afgebroken loods en grotendeels op dezelfde plaats; zo hierbij al enkele oude balken zouden zijn gebruikt dan staat dit er niet aan in de weg dat sprake is van "oprichten van een metalen loods" in de zin van de telastlegging.

Het wordt niet betwist dat de vergunning voor het oprichten van de loods ontbrak.

4.3. Zowel de op de grond geplaatste laadbak van een vrachtwagen, dienstig als opbergruimte, als de op de grond geplaatste oude spoorwegwagon, eveneens dienstig als opbergruimte, zijn blijkens de foto's, de wijze van plaatsing en de aard van de materialen inrichtingen die op de grond steun vinden voor de stabiliteit en bestemd zijn om te blijven staan ook al kunnen zij worden verplaatst.

5.1. De feiten die aan de onderscheiden onderdelen van de telastlegging A.1 ten grondslag liggen zijn in hoofde van de beklaagde de uiting van een zelfde strafbare gedraging en maken slechts één misdrijf uit.

De straf thans op het misdrijf gesteld verschilt van die welke ten tijde van het misdrijf was bepaald; gelet op hetgeen is voorgescreven in art.2, al.2 van het Strafwetboek past het Hof de minst zware straf toe, zijnde deze bepaald in voormeld coördinatiedecreet betreffende de ruimtelijke ordening van 22 oktober 1996.

Een veroordeling ter zake is niet van aard enige sociale reclassering in het gedrang te brengen, noch de sociale declassering van de beklaagde te veroorzaken; het Hof gaat daarom niet in op de vraag tot opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

5.2. De beklaagde heeft wetens en willens een manifest wederrechtelijke toestand tot stand gebracht.

Het belang van de gemeenschap bij de naleving van de voorschriften die een goede ruimtelijke ordening beogen heeft hij, in agrarisch gebied, totaal ondergeschikt gemaakt aan zijn persoonlijke financiële belangen.

Slechts een effectieve geldboete zoals hierna bepaald vormt daarom een passende bestraffing, van aard hem te doen inzien dat hij zich in de toekomst aan de wettelijke voorschriften ter zake dient te houden. Hierbij houdt het Hof in het voordeel van de beklaagde rekening met het feit dat de beklaagde reeds overging tot gedeeltelijk herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand, de nodige stappen heeft gezet voor een herlocalisatie van zijn bedrijf en nog geen gelijkaardige veroordelingen heeft opgelopen.

Het Hof houdt bij de bestraffing tevens rekening met het feit dat het misdrijf na 31 december 1994 werd gepleegd en vóór 1 januari 2002. De toepassing van artikel 5 van het Decreet van 7 december 2001 (B.S. 28 december 2001) tot regeling van enkele gevolgen van de invoering van de euro in de Vlaamse regelgeving, in werking getreden op 1 januari 2002, zou een beperkte verhoging van de straf meebrengen. Krachtens de regel van de niet retroactiviteit van de strengere strafwet, uitgedrukt in art.2, 2° lid van het Strafwetboek en art.15.1 van het Internationaal Verdrag inzake burgerrechten en politieke rechten van 19 december 1966 (B.S. 6 juli 1983) mag het Hof deze bepalingen hier dan ook niet toepassen. De geldboete dient te worden vastgesteld overeenkomstig de mildere strafwet van toepassing op het tijdstip van de feiten. Zij dient wel te worden uitgedrukt in euro door verhoging van het bedrag met 1990 opdecimes, deling door 40,3399 (E.G. Verordening nr.974/98 van de Raad van 3 mei 1998 en de door de Raad in E.G. Verordening 2866/98 van 31 december 1998 vastgestelde omrekeningskoersen) en afronding op de tweede decimaal (art.5 E.G. Verordening nr. 1103/97 van de Raad van 17 juni 1997 en art.3 Wet van 30 oktober 1998 betreffende de euro).

De bijdrage tot financiering van het Bijzonder Fonds tot Hulp aan de Slachtoffers van Opzettelijke Gewelddaden en aan de Occasionele Redders dient te worden bepaald op € 25, te vermeerderen met 45 opdecimen tot € 137,50, ongeacht de datum van de bewezen verklaarde feiten; deze bijdrage heeft een eigen aard en is geen straf.

Dit geldt ook voor de vaste vergoeding verschuldigd krachtens de Wet van 1 juni 1849 over de herziening der tarieven van de gerechtskosten in strafzaken, zoals gewijzigd bij art.71 van de Wet van 28 juli 1992 houdende fiscale en andere bepalingen, die in toepassing van art.1 van het K.B. van 11 december 2001 betreffende de invoering van de euro in de regelgeving inzake justitie, dat art.91, 2° lid van het K.B. van 28 december 1950 houdende het algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken wijzigt, € 25 bedraagt.

5.3. Het blijkt niet dat de beklaagde door het thans bewezen verklaarde misdrijf rechtstreeks vermogensvoordelen heeft genoten. De schriftelijk geformuleerde vordering van het openbaar ministerie tot verbeurdverklaring van € 13 500 wordt niet ingewilligd.

6.1. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert in haar brief van 9 oktober 2002 met bijlagen (stukken 20 tot 24) bij toepassing van art.149 DORO het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand.

6.2. Het feit dat het instandhouden op het ogenblik dat de eerste rechter van de strafvordering werd geadieerd niet langer strafbaar was betekent

niet dat het oprichtingsmisdrijf niet langer de toereikende rechtsgrond zou kunnen vormen voor de herstellvordering.

6.3. Het door de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur gevorderde herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand dient niet meer te worden bevolen voor zover het de laadbak en de treinwagon betreft, vermits deze inrichtingen inmiddels werden verwijderd.

6.4. Het herstel van de plaats in de vorige toestand voor zover het de metalen loods betreft is daarentegen nog steeds noodzakelijk om aan de gevolgen van het misdrijf een einde te stellen: de plaats werd niet in de oorspronkelijke toestand hersteld en er is geen regularisatie overeenkomstig een daartoe verleende stedenbouwkundige vergunning; het legt aan de beklaagde geen onverantwoord hoge lasten op.

Tot deze herstellvordering werd beslist door de bevoegde instantie met inachtneming van de substantiële vormvoorschriften; het blijkt niet dat zij werd genomen met machtsafwending, machtsoverschrijding of miskenning van enig algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; zij strookt met de wet. Het staat niet aan het Hof de opportuniteit van die vordering te beoordelen. De herstellvordering werd voor de rechter ingeleid op een ogenblik dat de vereiste van een eensluidend advies van de Hoge Raad voor het Herstelbeleid, ingevoerd ingevolgde de wijziging van art.149 § 1 DORO door artikel 8 van het decreet van 4 juni 2003, nog niet bestond. Krachtens art.198 bis DORO kan het Hof deze vordering die nog niet aan de Hoge Raad is voorgelegd, alsnog voor eensluidend advies voorleggen, nu deze raad inmiddels is samengesteld en zijn huishoudelijk reglement is goedgekeurd.

Het Hof acht het in de gegeven omstandigheden evenwel niet opportuun noch nodig deze vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur alsnog voor eensluidend advies aan de Hoge Raad voor het Herstelbeleid voor te leggen.

Rekening houdend met het feit dat de herlocalisatie van het bedrijf nog niet ten volle is voltrokken is het Hof van oordeel dat de termijn binnen dewelke tot het herstel dient te worden overgegaan ruimer dient te worden bepaald dan de eerste rechter deed.

6.5. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert ook het herstel van de plaats in de vorige toestand door het terugbrengen van het maaiveld tot het oorspronkelijk niveau gesteund op een "reliëfwijziging". Vermits het Hof niet gevat is door een eventueel wederrechtelijke uitgevoerde aanmerkelijke wijziging van het reliëf van de bodem kan het Hof deze vordering niet inwilligen. Het is ook niet aangetoond dat het oprichten van de loods enige reliëfwijziging inhield.

7. De gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur vordert in de bijlage aan haar brief van 9 oktober 2002 de niet-nakoming van het bevel tot herstel in de oorspronkelijke toestand te sanctioneren met de verbeurte van een dwangsom.

Gelet op het jarenlange talmen van de beklaagde om tot het herstel wat betreft de loods over te gaan wordt terecht de verbeurte van een dwangsom gevorderd bij niet naleving van het bevel tot herstel. De hierna uitgesproken modaliteiten vormen een gepaste en noodzakelijke aansporing van de beklaagde om hiertoe zelf over te gaan.

De lange tijd sedert dewelke de beklaagde reeds kon overgaan tot het herstel van de plaats in de oorspronkelijke toestand en de ruime termijn welke hem thans hiertoe nog wordt verleend brengen mee dat er geen reden is om bij toepassing van art.1385 bis laatste alinea van het Gerechtelijk Wetboek nog een zekere termijn te bepalen waarna de veroordeelde pas de dwangsom zal kunnen verbeuren.

**OP DEZE GRONDEN,
Het Hof, rechtsprekend op tegenspraak,**

gelet op de artikelen hiervoor aangehaald en deze door de eerste rechter aangehaald,

190 en 211 Wetboek van Strafvordering,

2 en 4, lid 1 van de Wet van 26 juni 2000 betreffende de invoering van de euro in de wetgeving die betrekking heeft op aangelegenheden als bedoeld in artikel 78 van de Grondwet,

1 van de wet van 5 maart 1952 zoals gewijzigd door artikel 1.2° van de programmawet van 24 december 1993 en door artikel 36 van de wet van 7 februari 2003,

28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985 houdende fiscale bepalingen, zoals gewijzigd door artikel 3 van de programmawet van 24 december 1993, artikel 23 van het KB van 19 december 2003 en artikel 1 van het KB van 31 oktober 2005,

91 al. 2 van het K.B. van 28 december 1950 zoals gewijzigd door artikel 1 van het K.B. van 23 december 1993,

1 van het Koninklijk Besluit van 11 december 2001,

24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken.

verklaart de beroepen ontvankelijk en er ten gronde over beslissend:

wijzigd het bestreden vonnis als volgt:

verklaart de strafvordering met betrekking tot de telastleggingen A.2 en B niet ontvankelijk,

veroordeelt de beklaagde voor het misdrijf omschreven in de telastlegging A.1 tot een geldboete van € (400, verhoogd met 1990 opdecimen en gedeeld door 40,3399 =) 1 983,15 of een vervangende gevangenisstraf van twee maanden,

legt de beklaagde de verplichting op een bedrag van € 25, verhoogd met 45 opdecimen, aldus gebracht op € 137,50, te betalen bij wijze van bijdrage tot de financiering van het fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden en aan de occasionele redders,

veroordeelt de beklaagde tot betaling van de vaste vergoeding van € 25,

beveelt aan de beklaagde over te gaan tot het herstel van de plaats te nader in de oorspronkelijke dagvaarding vermeld, in de oorspronkelijke toestand binnen een termijn van 18 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden, door afbraak van de aan één zijde open metalen loods, met inbegrip van een eventuele vloerplaat en de fundering,

beveelt dat voor het geval dat de plaats niet in de oorspronkelijke toestand wordt hersteld binnen voormelde termijn de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur en/of het college van burgemeester en schepenen van _____ van ambtswege in de uitvoering ervan kunnen voorzien, overeenkomstig hetgeen is bepaald in art.153 DORO,

zegt voor recht dat op vordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur door de veroordeelde een dwangsom zal worden verbeurd van € 50 per dag vertraging in de nakoming van dit bevel, te rekenen vanaf het verstrijken van de termijn van 18 maanden vanaf de dag waarop dit arrest in kracht van gewijsde zal treden,

verklaart de herstellvordering van de gewestelijke stedenbouwkundige inspecteur voor het overige deels zonder voorwerp, deels niet gegrond.

veroordeelt de beklaagde tot de kosten in beide aanleggen gemaakt, deze aan de zijde van het openbaar ministerie bepaald op € 69,65 in eerste aanleg en op € 90,40 in beroep, vaststellend dat zij ondeelbaar werden veroorzaakt door het bewezen verklaarde misdrijf.

Kosten:

Afschriften:	34,20
Opstelrecht ber.bekl.:	30,00
Dagvaarding:	17,98

82,18

+ 10 % : 8,22

Totaal :€ 90,40

Aldus uitgesproken in openbare terechtzitting van **2 maart 2007**.

Aanwezig :

kamervoorzitter,

raadsheer, bij bevelschrift van de Eerste

Voorzitter van dit Hof van heden aangewezen om raadsheer

op het ogenblik van de uitspraak te vervangen, deze laatste wettig verhinderd zijnde de uitspraak bij te wonen van dit arrest waarover zij mee heeft beraadslaagd; (art; 779 al.2 Ger. Wetboek);

raadsheer,

advocaat-generaal,

griffier;